

EL LLADRE DE CERVELLS

Escrit per Joaquim Elcacho

Després de passar gairebé un any a l'Institut de Tecnologia de Massachusetts (MIT) escoltant de primera mà les explicacions d'alguns dels científics més destacats i innovadors del món, Pere Estupinyà, científic i periodista, explica la seva experiència de manera didàctica i atractiva en el llibre *El lladre de cervells*, l'edició castellana del qual —*El ladrón de cerebros*— ha estat editada per Debate (2010). Neurologia, cosmos, nutrició, biociències, medi ambient i evolució són alguns dels camps de la ciència que l'autor dissectiona i presenta als lectors.

Les relacions entre científics i divulgadors de la ciència no sempre han estat fàcils, en especial quan els divulgadors són periodistes. Molts científics pensen que els periodistes tenen poca preparació científica —cosa que sovint és veritat— i s'interessen poc per la recerca, amb l'excepció dels temes que puguin generar titulars espectaculars —cosa que sovint també és veritat. Però, què passa quan una persona amb formació científica decideix aparcar o abandonar la seva carrera com a investigador i dedicar-se a la divulgació? Durant moltes dècades, els científics més ortodoxos consideraven que els companys que s'atreïen a escriure articles de divulgació o aparèixer a la televisió eren investigadors de segona o tercera categoria.

L'experiència personal de Pere Estupinyà demostra que, en bona part, aquests prejudicis han deixat de tenir sentit. Com també ha deixat de ser vàlid el tòpic gremialista que afirmava que per ser periodista s'ha de passar per les facultats de ciències de la informació. Pere Estupinyà fa temps que ha demostrat que la ciència i el periodisme poden anar de la mà en benefici del coneixement humà, i ara ho confirma de nou amb la publicació d'un llibre especialment atractiu.

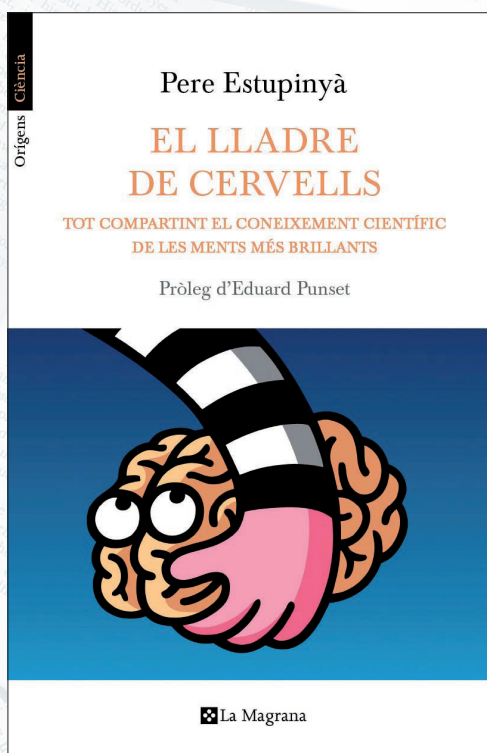
Pere Estupinyà (Tortosa, 1974), per a aquells que encara no ho sabien, va abandonar els estudis de doctorat en genètica perquè es va adonar que el pica-pica del

periodisme científic pot ser més atractiu com a aposta vital que el plat únic amb què la recerca científica especialitzada amenaça sovint de convertir-se. Va treballar durant quatre temporades com a

MIT i a la Universitat de Harvard per aprendre què fan i com treballen els millors especialistes d'aquests centres.

El lladre de cervells és un dels resultats d'aquesta excepcional oportunitat d'aprenentatge. Hi ha molt poques persones interessades en la divulgació de la ciència que tinguin aquest tipus d'oportunitats i menys encara que ho sàpiguen aprofitar com Pere Estupinyà. El llibre és, doncs, una llarga llista d'experiències viscudes en seminaris, xerrades, visites i converses particulars amb investigadors de primer nivell mundial. Lluny de robar, l'autor s'acosta amb curiositat als personatges i als temes científics per entendre'ls i després difondre'n el coneixement.

En aquest cas, el pica-pica viscut per Estupinyà està amanit també amb una llarga llista d'anècdotes i titulars periodístics; és a dir, l'autor no solament ha après molta ciència al MIT i a Harvard, sinó que també ha refinat el seu bon olfacte periodístic, i s'ha interessat per qüestions d'actualitat i d'interès informatiu innegables. Aprofitant l'experiència en el programa de televisió dirigit per Punset —que sovint atrau l'atenció dels espectadors quan parla de la complexitat del cervell i del comportament humà—, Estupinyà dedica els dos primers capítols del llibre a les neurociències, l'oxitocina, la millora de les capacitats cognitives, la felicitat i el pensament positiu. No fa falta entrar en gaires detalls sobre el contingut del llibre, però l'autor no exagera quan explica que ha tingut l'oportunitat de parlar amb alguns dels millors experts del món en moltes de les disciplines científiques. Una experiència de poc menys de cinc-cents pàgines que cap amant de la ciència no pot deixar escapar. |

Fitxa tècnica

El lladre de cervells

Pere Estupinyà

La Magrana (Barcelona, 2011)

480 pàgines

guionista i editor del programa *Redes* de RTVE, que dirigeix Eduard Punset i, al 2007, gairebé de casualitat, va guanyar una beca Knight per passar un any al